

ampla, o sigui de la confluència de la Montanyeta amb Bertillo per amunt: entenguem-ho així. 42°33 × 4° 28-29.

Evident la relació amb la gran vall aranesa de *Saboredo*, d'uns 5 k. en línia recta, de llargària, amb quatre grans estanys, vall originària de la Garona (de Ruda) des de 2050 a 2340 d'alt., que desaigua a Tredòs. -LL- dóna *-l-* catalana i *-r-* gascona-aranesa. Ha de ser, doncs, un collectiu en -ULL-ETUM. Com que en aranes la -B- o -V- entre vocals hauria donat *-μ-*, ens veiem conduïts cegament a -PULLETUM; i, essent collectiu de planta, ha de ser CEPULLETUM.

És el derivat collectiu de CEPULLA, ètimon del cast. *cebolla*, it. *cipolla*, fr. *civoule*, cat. dial. *cibolla*; però no pas amb el significat de 'ceba', d'aquells, sinó d'un bulb silvestre i menys important. Són una espècie de cebes silvestres que es fan pels prats i que segons l'Escuder se'n diu *âles*; diu que no pugem gaire amunt a la muntanya; i el Clot de *Sabollado* és molt alt i àrid, però ja se sap que basta un petit redol d'una planta per donar nom a un lloc (cf. *font del Teix*, *Teixeta* etc.) si és característica. És realment una etimologia forçosa, inevitable.

Sabor, *Sabora*, V. S. (misc. àr.) *Saboredo*, V. Sa-25 *bolledo* i vol. II, s. v. *Aiades* *Saboric*, V. *Saborit*

SABORIT i formes anàlogues

Ia) *Saboric*, Clot de ~, al Segre mitjà, te. Mirambell, mun. Bassella.

PRON.: *saborit* un inf., *saburik* l'altre (xviii, 39).

Ib) Canal *Sabril* (o C. *Sebril*), més al N., te. de Castellàs (xxxviii, 11.13 i 14). Ic) *Saborriu*, pda. munt. te. 35 Montardit (4 k. SO. de Sort, Pall.) (pron. *sabořiu* o *-burij*), lloc de bona vista, on vaig fer l'enq. de 1963. d) Font *Saborida*, te. Castellví de Rosanes (N.C.E.C.).

ETIM. Són variants de *Saborit*, que pròpiament era NP. 850: «*Seburidus* presbiter» en un doc. pallarès (colle. Moreau I, 187v); *mj. S. X*: «concessit Oriol et Wimara et Seniofred et *Saburido* fexa una de terra» (A. Mundó, *Docs. de Vilamajor*, p. 50), i de nou en un del 3r., quart S. xi (p. 52); 1036: *Saborit*, doc. de Pinnell (Arx. Solsona). I el fem. *Saburida* a. 896, doc. de Terrassa (BABL VII, 387). També a l'Alt Aragó, on el trobem en una variant sincopada i amb la sorda alt-aragonesa. 1126: *Saprit* (*Cart. de Fanlo*, 116).

Explicació clara, almenys en les formes *Saborit*, *-ida*, antic sobrenom laudatiu, ponderatiu, de persones 'saboroses, gracioses'. Però en els NLL detallats, supra (i en part dels NPP) hi ha hagut, en grau major o menor, superposició amb un NP germànic SABARĪK. Que era també conegut entre nosaltres, p. ex. un bisbe de Girona en temps visigòtic (Först., 1286), *Savaricus* en 55 doc. barcelonès de 986 (Mas, *NHBna*. iv, 106; Aebischer, *Onom.*, § 28); oc. ant. *Savaric*, *Savaric de Mauleon*, trobador llemosí i guerrer de Croada, S. xii (Appel, *Chest.*, i cogn. fr. *Savary*). El NP germ. s'explica com un dels innombrables compostos en -RĪK, potser 60

format amb l'arrel SARWA- (33 noms en Först.), amb pèrdua de la primera -R- per dissim. (els rars casos de *Sav-* i *Sab-* registrats per Först., en part almenys poden resultar del mateix).

De la superposició i suma del NP germànic amb l'adj. romànic, resultava la forma mixta *Saboric* (Ia), i del genitiu *SABIRICI o SABORICI > *Sabriu*, *Sabril* (Ib), i amb combinació d'altres detalls, els citats *Saborriu* (Ic) i arag. *Saprit*.

II. Derivació romànica paral·lela: *Saborell* a) Terra *Sapurelli* en doc. ribagoçà de 966 (del *Cart. d'Alaó*, Abadal, P. i R., n.º 196); b) *Saborell*, te. Alòs de Balaguer; c) En fem.: castell de *Saburella*, a l'alt Gaià, prop de Querol (Iglésies-S., *Guiés* III, 160). Usats com NP: 876: «*signum Sapurellus*» (Abadal, P. i R., 326); 901: *Sapurellus* en un doc. de Castelladral (Abadal, *Eixalada*, p. 169; o és Castellnou?).

III. En el Pallars, hi ha hagut poca o molta confusió amb el NP i NL *Borràs*, tan corrent pertot. La confusió en la forma *Saborriu* (I c) a penes apunta, per la -rr-, però la tenim consumada en *Saborràs*, pda. de Llarvén, a Montardit, damunt la ribera (enq. de 1963), o sigui justament damunt el nom I c.

Saborriu, V. *Saborit* *Sabort*, V. *Sort*, s. v. *Suert* *Sabotxa*, V. S. (mossàr.) *Sabre*, V. S. (àr.) *Sabril*, *Saburella*, V. *Saborit* *Saca*, V. S. (àr.) *Sacarés*, V. *Sacrés* *Sacarrera*, *Sacorba*, *Sacosta*, V. Sa- (art.) *Sacra*, V. *Sagra*

30

SACRÉS o SACARÉS

Noms, sobretot, valencians.

Com a NL consta, p. ex., com nom d'un mas antic a la vall de Guadalest, te. Benimantell; oït *sakarés*: és a l'extrem Sud del terme (xxxv, 19, 20, 21); i a la planimetria de l'IGC consta *El Sacarés* amb la var. *Sacarest*; Collado *Sakarés* en el te. de Finestrat (xxxv, 135) (en rigor podria ser prolongació del mateix nom, car són pobles molt separats, però termes adjacents als dos vessants de Puig-Campana). En el te. de Sueca, pda. *sakarés*, i igual en el de Sollana (xxxI, 37.15, 17. 11).

És conegut sobretot com NP: cognom valencià grafiat absurdament *Zacarés*, p. ex. nom modern de l'erudit Carreres Z. I també és cogn. mallorquí (*AlcM*), no importació d'aquell, car ja trobo un *Sebastianus Sacarés*, com a testimoni en un doc. de Palma de M.: a. 1669 (*BSAL* VII, 150b).

Més primitiva devia ser la variant *Sacarest*, que hem vist en el te. Benimantell. Això devia ser un derivat del ll. SEQUESTRARE 'segrestar', en el sentit de constituir en penyora, posar en hipoteca d'alguna obligació. No manquen testimonis, ja antics, de l'aplicació d'aquest terme de dret a la toponímia valenciana. S'indica sempre amb el nom del senyor a què pertanyia un lloc, en la llista de pobles valencians moriscos compilada per Boronat en el S. xvi, i reproduïda per Reglà (*Est. Mor.*, p. 109); i per a la «Moreria de Sogorb»,